

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 9Csp/25/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7725200856
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tomáš Šarišský
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2025:7725200856.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce sudcom JUDr. Tomášom Šarišským v právnom spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. A. XXXX/XX, XXX XX A., zast. advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31340890, zast. advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, v konaní o zaplatenie 600 EUR takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 400 EUR v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 4.3.2025 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 600 EUR titulom primeraného finančného zadostučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.6.2024, avšak platného v čase vzniku záväzkoprávneho vzťahu t. j. 23.11.2012 v spojení s ust. § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý je platný a účinný v čase rozhodovania súdu. Súčasne žiadal priznať nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 23.11.2012 žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyni ako spotrebiteľke na základe zmluvy o úvere č. 3991648687 spotrebiteľský úver. Žalovaný porušil vo vzťahu k spotrebiteľke viaceré ustanovení na ochranu spotrebiteľa spočívajúcich najmä v porušení práva na informácie ako i v porušení už v rámci kontraktčného procesu, keď do zmluvy o úvere doplnil obligatórne údaje až v čase prijatia návrhu a niektoré z týchto údajov neboli súčasťou pôvodného návrhu na uzavretie zmluvy. Vzhľadom na uvedené je zmluva o úvere je absolútne neplatným právnym úkonom a žalovaný nemal nárok na plnenia nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov. Žalovaný napriek tomu od žalobkyne prijímal plnenia, v dôsledku čoho na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalobkyňa ako spotrebiteľka vyzvala žalovaného na dobrovoľné vrátenie týchto finančných prostriedkov, avšak ten jej túto sumu nevrátil, v dôsledku čoho bola nútená iniciovať súdne konanie, ktorým sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10Csp/25/2024 a skončilo vydaním rozsudku zo dňa 20.12.2024, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.1.2025. Súd v ňom zaviazal žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 850,76 EUR s príslušenstvom a súčasne rámci odôvodnenia konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere z dôvodu porušenia základného práva spotrebiteľa,

a to práva byť informovaný vyplývajúceho z § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Okrem uvedeného súd konštatoval aj nedodržanie písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom predpokladanej zákonom o spotrebiteľských úveroch v dôsledku nedodržania kontraktáčného postupu v zmysle § 44 Občianskeho zákonníka.

3. Uviedla, že dňa 01.10.2018 pôvodný veriteľ (žalovaný) postúpil pohľadávku novému veriteľovi – spoločnosti R-Collectors, s.r.o. so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297. Žalobkyňa však uhradila po postúpení pohľadávky finančné prostriedky aj na účet tejto spoločnosti, a preto bola nútená sa s výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia obrátiť aj na túto spoločnosť a iniciovať aj súdne konanie, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 25Csp/27/2024. Po podaní žaloby na súd došlo k úhrade zo strany žalovaného – spoločnosti R-Collectors, s.r.o., v dôsledku čoho tak predmetné konanie bolo zastavené. Táto spoločnosť realizovanou úhradou uznala nárok žalobkyne v celom rozsahu a uhradil jej bezdôvodné obohatenie vo výške 115,- EUR. Išlo o nárok z totožnej zmluvy o úvere, ktorá bola v rámci iného súdneho konania posúdená ako absolútne neplatný právny úkon.

4. Podľa tvrdenia žalobkyne súd deklaroval, že postupom žalovaného boli porušené práva spotrebiteľa, ktorých integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na tieto skutočnosti vznikol žalobkyňi ako spotrebiteľke nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha.

5. Žalovanému bola žaloba s prílohami doručená dňa 7.3.2025.

6. Podaním doručeným súdu dňa 14.3.2025 uviedol, že s podanou žalobou nesúhlasí a poukázal na neexistenciu právoplatného rozsudku o určení neprijateľných zmluvných podmienok, ako predpokladu na to, aby sa žalobkyňa mohla domáhať priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Súčasne uviedol, že mu nie je jasné z čoho vychádzala pri určení výšky finančného zadosťučinenia a prečo žiada od neho sumu 600 EUR, nakoľko výšku finančného zadosťučinenia žiadnym spôsobom neodôvodnila a ani v tomto smere nepredložila a nenavrhol žiaden dôkaz.

7. Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 28.3.2025 žalobkyňa uviedla, že preukázala splnenie podmienok pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Podľa jej tvrdenia, účelom ustanovenia § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. ochrane spotrebiteľa je odradiť podnikateľov od porušovania práv spotrebiteľa (preventívna funkcia), ako aj potrestať za už dokonané porušenie spotrebiteľských práv (sankčná funkcia), ale aj poskytnúť istú formu satisfakcie pre spotrebiteľa, ktorý bol v rámci súdneho konania s nesporne silnejším veriteľom úspešný (satisfakčná funkcia). Súd konajúci v rámci pôvodného konania deklaroval porušenie spotrebiteľkinho práva veriteľom a v merite veci rozhodol o jeho ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem, najmä z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Predmetné rozhodnutie bolo nájdením práva - uvedením (spotrebiteľského) vzťahu do právneho súladu. Odôvodnenie uvedeného súdneho rozhodnutia v plnom rozsahu podporuje argumentáciu žalobkyne, nakoľko deklaruje, že veriteľ nerešpektoval právnu úpravu o ochrane spotrebiteľa, a to najmä základného spotrebiteľkinho práva byť informovaný v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako ani písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázala na to, že mala postavenie spotrebiteľa – toto postavenie jasne vyplýva a bolo preukázané aj v rámci pôvodného konania vedeného na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10Csp/25/2024, pričom zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa – uvedené priamo vyplýva z rozhodnutia prijatého v pôvodnom konaní (porušenia v podobe nedodržania ustanovení § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.) a zároveň ako spotrebiteľka musela porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde – súd v pôvodnom konaní vyhovel žalobe žalobcu a zaviazal žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia. V zmysle uvedeného jej právo na primerané finančné zadosťučinenie prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá – za porušenie práv spotrebiteľa nesie zodpovednosť veriteľ, teda v tomto prípade žalovaný, ktorý sa tohto porušenia v kontraktáčnom procese ako aj po ňom opakovane dopúšťal. Poukázala najmä na výšku bezdôvodného obohatenia, o ktorú sa na úkor spotrebiteľky obohatil žalovaný. Táto suma predstavuje sumu vo výške 850,76 EUR,

príčom na podklade tejto zmluvy o úvere sa obohatil na úkor spotrebiteľky ešte ďalší subjekt – a to spoločnosť R-Collectors, s.r.o. vo výške 115,- EUR. Súhrnne tak na podklade neplatnej zmluvy o úvere na úkor spotrebiteľky došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 956,76 EUR. Žalobkyňa bola ako spotrebiteľka nútená obrátiť sa na súd v dvoch súdnych konaniach, za účelom vydania týchto finančných prostriedkov, nakoľko po adresovanej výzve nedošlo k ich vráteniu. Záverom uviedla, že protiprávny stav a teda stav právnej neistoty žalobkyne trval neúmerne dlhú dobu, a to od počiatku kontraktčného procesu – v roku 2012 až do právoplatného skončenia pôvodného konania v roku 2024. Uvedené obdobie predstavuje dlhých 12 rokov, nakoľko k porušeniam zo strany žalovaného došlo ešte v čase kontraktácie, a to tým, že si nesplnil povinnosť spotrebiteľku informovať o podstatných náležitostiach zmluvného vzťahu a napokon nedodržiaval ani písomnú formu zmluvy o úvere v dôsledku nedodržania kontraktčného procesu.

8. Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 9.4.2025 žalovaný uviedol, že mu nie je jasné z čoho vychádzala žalobkyňa pri určení výšky finančného zadosťučinenia a prečo žiada od žalovaného sumu 600 EUR, nakoľko výšku finančného zadosťučinenia žiadnym spôsobom neodôvodnila a ani v tomto smere nepredložila a nenavrhol žiaden dôkaz. Súčasne namietol výšku primeraného finančného zadosťučinenia.

9. Tunajší súd nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 18.6.2025. Na predmetnom pojednávaní strany sporu zopakovali tvrdenia uvádzané vo vyjadreniach a nenavrholi žiadne nové návrhy na vykonanie dokazovania.

10. Súd vykonal dokazovanie a zistil tento skutkový stav:

11. Okresný súd Michalovce rozsudkom č. k. 10Csp/25/2024-102 zo dňa 20.12.2024 zaviazal žalovaného (365.bank, a.s.) na zaplatenie sumy vo výške 850,76 EUR s príslušenstvom žalobkyne (A. B.) titulom vydania bezdôvodného obohatenia vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 3991648687 zo dňa 23.11.2012. V rámci odôvodnenia rozhodnutia v bode 43. rozsudku súd konštatoval nasledovne: „Súd po preskúmaní uvedenej zmluvy dospel k záveru, že uvedená zmluva trpí viacerými nedostatkami, ktoré sú v priamom rozpore s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa, ako aj v rozpore so všeobecnou právnou úpravou obsiahnutou v OZ. Žalovaný v konaní nepreukázal, žeby v zmysle § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy poskytol spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami informácie o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, celkovej čiastke, ktorú mu spotrebiteľ zaplatí, ročnej percentuálnej miere nákladov, výške, počte a termínoch splátok a aj z toho dôvodu, že žalovaný si nesplnil základnú povinnosť umožniť spotrebiteľovi byť vopred informovaný o podmienkach právneho vzťahu, ktorý má vzniknúť, a teda porušil najzákladnejšie právo spotrebiteľa, a to právo na informácie, čo je v rozpore so zákonom a v súlade s § 39 OZ, súd konštatuje, že táto zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom. Veriteľ nedodržiaval základnú povinnosť umožniť spotrebiteľovi byť informovaný o podmienkach právneho vzťahu, ktorý má na základe tejto zmluvy vzniknúť. Porušil teda základné právo spotrebiteľa, a to právo na informácie, čo je v jednoznačnom rozpore so zákonom. Rovnako súd má za preukázané, že žalovaný pochybil aj v samotnom procese kontraktácie zmluvných strán v prejednávanom prípade v zmysle § 44 OZ, nakoľko tým, že dňa 23.11.2012 malo dôjsť zo strany právneho predchodcu žalobkyne k podpisu návrhu na uzavretie zmluvy, predstavujúci článok 2 a až následne po podpise zmluvy spotrebiteľom boli do zmluvy doplnené údaje článku 3 predmetnej úverovej zmluvy. obligatórne údaje obsiahnuté v predmetnej zmluve boli do zmluvy doplnené až v rámci prijatia návrhu na uzavretie zmluvy, pričom niektoré údaje boli doplnené v danom článku a neboli súčasťou pôvodného návrhu na uzavretie zmluvy. V zmysle cit.ust. § 44 ods. 2 OZ sa prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny považuje za nový návrh, a teda v danom prípade nemohlo dôjsť k platnému uzavretiu úverovej zmluvy, nakoľko zmena návrhu považovaná za nový návrh nebola v prejednávanom prípade druhou zmluvnou stranou, t.j. spotrebiteľom, prijatá a už vôbec nie písomne, tak ako to predpokladá zákon o spotrebiteľských úveroch. Aj z toho dôvodu je zmluva absolútne neplatným právnym úkonom a z toho dôvodu súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyne bezdôvodné obohatenie v sume 850,76 €.“

12. Okresný súd Michalovce uznesením č. k. 25Csp/27/2024-52 zo dňa 13.3.2024 konanie vo veci zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby žalobkyňou (A. B.) z dôvodu úhrady žalovanej sumy vo výške 115 EUR po podaní žaloby žalovaným (R Collectors s.r.o.).

13. Predžalobnou výzvou zo dňa 21.2.2025 žalobkyňa vyzvala žalovaného na úhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 600 EUR.

14. Z dohody o splátkach zo dňa 13.3.2018 je zrejmé, že spoločnosť Poštová banka, a.s. v zastúpení spoločnosti R Collectors s.r.o. a žalobkyňa uzatvorili dohodu o splácaní dlhu vo výške 945,61 EUR v mesačných splátkach v sume 50 EUR.

15. Z dohody o splátkach a uznaní dlhu zo dňa 30.11.2023 je zrejmé, že spoločnosť R Collectors s.r.o. a žalobkyňa uzatvorili dohodu, v zmysle ktorej žalobkyňa uznala dlh vo výške 1.173,99 EUR a zaviazala sa na úhradu predmetnej sumy v splátkach vo výške 30 EUR / mesačne.

16. Súd takto zistený skutkový stav posúdil podľa nasledujúcich právnych predpisov:

17. Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.6.2024 (pozn. platného v čase vzniku záväzkoprávneho vzťahu t. j. 23.11.2012), tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

18. Podľa ust. § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

19. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Podľa ust. § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzatvorenú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzatvorených pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

21. Z vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané, že strany sporu uzavreli zmluvu o úvere č. 3991648687 zo dňa 23.11.2012. V prejednávanej veci nebolo sporné, že medzi stranami sporu vznikol spotrebiteľský vzťah na základe zmluvy o úvere č. 3991648687 zo dňa 23.11.2012 v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných pôžičkách, ktorý je vo vzťahu k Obchodnému zákonníku v pomere špeciality.

22. Súd mal po preskúmaní spisového materiálu, rozsudku tunajšieho súdu č. k. 10Csp/25/2024-102 zo dňa 20.12.2024 za to, že záväzok žalobkyne, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka), predmetnú zmluvu je potrebné považovať i za zmluvu spotrebiteľskú a na žalobkyňu hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzatváraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Táto zmluva podlieha tiež režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože bola uzatvorená medzi veriteľom ako právnickou osobou, ktorá má v predmete podnikateľskej činnosti poskytovanie úverov a pôžičiek a na druhej strane spotrebiteľom ako fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zmluva uzatvorená medzi žalovaným a žalobkyňou spĺňa charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je, že sú pripravené pre

spotrebiteľa vopred a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny pred jej uzatvorením.

23. Uplatňovaný nárok žalobkyňa uplatnila z titulu § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého citované ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho kto za toto porušenie zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu.

24. Logickým a gramatickým výkladom súd prvej inštancie dospel k názoru, že týmito osobitnými predpismi sú predpisy slúžiace na ochranu spotrebiteľov, ktorým sú zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj všeobecný právny predpis, ktorým je Občiansky zákonník (osobitné ustanovenia § 52 až 54), ktoré sa týkajú spotrebiteľských zmlúv, pretože tieto sa považujú za lex specialis ku všetkým ostatným právnym predpisom. Logicky spomínané porušenie práva či povinnosti musí súvisieť s normami na ochranu práv spotrebiteľov, preto je nárok zakomponovaný do zákona o ochrane spotrebiteľa. Ak by zákonodarca mienil porušenie akéhokoľvek predpisu ako zákonnú podmienku pre úspešné uplatnenie daného nároku, uviedol by to v texte zákonného ustanovenia a použil by inú formuláciu (porušenia práva, či povinnosti ustanovenej akýmkoľvek právnym predpisom), ale v zákone jasne vymedzil toto porušenie a nepoužil spomínanú všeobecnú formuláciu.

25. Citované ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019)

26. Na základe vyššie uvedeného zákonného ustanovenia sa žalobkyňa ako spotrebiteľ domáhala toho, aby jej súd priznal primerané finančné zadosťučinenie. Z dikcie predmetného ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že na úspešné uplatnenie tohto práva spotrebiteľa je potrebné splniť jednak podmienku úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj inými osobitnými predpismi, ako napríklad v tomto prípade ide o zákon o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z. z.) a v neposlednom rade aj o Občiansky zákonník (zákon č. 40/1964 Zb.), ale aj to, či tu odôvodnene vznikol nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia s ohľadom na individuálnu povahu sporu.

27. V prípade prvej podmienky sa žalobkyňa v konaní vedenom na tunajšom súde pod č. k. 10Csp/25/2024-102 zo dňa 20.12.2024 úspešne domohla svojho práva, kedy súd zaviazal žalovaného (365.bank, a.s.) na zaplatenie sumy vo výške 850,76 EUR s príslušenstvom žalobkyni (A. B.)

titulom vydania bezdôvodného obohatenia vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 3991648687 zo dňa 23.11.2012. Súčasne v odôvodnení rozhodnutia (bod 11. rozsudku) deklaroval absolútnu neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere z dôvodu porušenia práv spotrebiteľa – žalobkyne.

28. V konaní tak bolo nesporne preukázané, že žalovaný sa v rámci konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 10Csp/25/2024 dopustil porušenia ustanovení zákona č. 129/2010, ktoré je určené na ochranu spotrebiteľa a jeho postavenia v úverovom zmluvnom vzťahu s veriteľom.

29. Porušenie práva spotrebiteľa a simultánne tak povinnosti žalovaného tak boli jasné a zreteľne definované v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10Csp/25/2024, na ktoré sa žalobkyňa vo svojom žalobnom návrhu odvoláva a preto, podľa názoru súdu, postačuje na splnenie podmienky len osvedčenie žalobkyne, že sa domohla ochrany svojich práv v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa a iných zákonov, čo preukázala tým, že rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 10Csp/25/2024-102 zo dňa 20.12.2024 bola v konaní úspešná. Žalobkyňa v podanom žalobnom návrhu o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia na tieto skutočnosti poukázala. Ide o skutočnosti, ktoré už boli judikované, a teda nie je potrebné ich znova dokazovať. Súd sa tak oboznámil v rámci svojej činnosti s obsahom rozsudku sp. zn. 10Csp/25/2024 v súlade s ustanovením § 186 ods. 1 CSP, z čoho potom vyplýva záver, že tieto skutočnosti považuje za preukázané a nesporné, bez potreby bližšieho a špecifického dokazovania.

30. V prípade otázky primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné rozhodnúť, či žalobkyni ako spotrebiteľovi postupom žalovaného ako veriteľa mohla byť spôsobená ujma, a či táto ujma reálne aj vznikla, ak áno v akom rozsahu, a či žiadaná výška zadosťučinenia je v určitom korelačnom vzťahu medzi konaním veriteľa a vzniknutou ujmu.

31. O primeranom finančnom zadosťučinení sa vyjadril aj Krajský súd v Banskej Bystrici a to v rozsudku sp. zn.: 15Co/279/2018 zo dňa 03.04.2019, v ktorom bode 14 uviedol, že v tejto súvislosti možno poukázať napr. na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo 147/2007, 6Obo302/2006, podľa ktorých napriek tomu, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je nárokom objektívnym, ktorý nie je viazaný na naplnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok, vyplýva, že je treba mať na zreteli, že finančné zadosťučinenie a jeho výška má byť „kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré postihnutý utrpel“ resp. „prihliadne sa aj na to, aby náhrada ujmy predstavovala určitú satisfakciu za stav, ktorý musel žalobca týmto konaním žalovaného strpieť“. Inak povedané, aj keď predpokladom priznania finančného zadosťučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa to, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej predpismi na jeho ochranu, je treba zrozumiteľne uviesť, či a ktoré práva žalobcu ako spotrebiteľa boli porušené postupom žalovaného a posudzovanou úverovou zmluvou v danom konkrétnom prípade.

32. Základom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je primeranosť a je posudzovaná podľa konkrétneho prípadu. Primerané zadosťučinenie môže tvoriť náhrada za prípadnú morálnu ujmu, náhrada konkrétnych výdavkov spojených s reparáciou daného stavu a určitá satisfakcia za stav, ktorý musel spotrebiteľ trpieť.

33. Účelom a zmyslom citovaného zákonného ustanovenia je teda odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a bol v tomto konaní úspešný (bod 22 rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 6Co/75/2018 zo dňa 25.09.2018).

34. Súd mal po preskúmaní spisového materiálu za nesporné, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré spôsobilo hroziacu finančnú ujmu spotrebiteľke vo výške 850,76 EUR s príslušenstvom v konaní vedenom pod sp. zn. 10Csp/25/2024 a vo výške 115 EUR v konaní vedenom pod sp. zn. 25Csp/27/2024. Nekalým konaním žalovaného musela žalobkyňa absolvovať súdne konanie, v ktorom sa právoplatne domohla ochrany svojho práva. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu jeho povinnosti ustanovenej zákonom č. 129/2010 Z.z., teda porušil svoje povinnosti ustanovené v právnych predpisoch na ochranu spotrebiteľa, čím zasiahol do práv žalobkyne. Aj keď zákon nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobkyne došlo. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Žalobkyňa taktiež aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej

na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10Csp/25/2024, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby, bola dlhodobo nedôvodne vystavená stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania vo veci. Z prejednávanej veci je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý sa snažil na úkor žalobkyne obohatiť. Aj bez zákonného stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako zadosťučinenie za to, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany v konaní pred súdom, a to napriek ekonomicky a právne silnejšiemu dodávateľovi.

35. Pokiaľ žalovaný namietal, že nebola naplnená základná podmienka úspešného uplatnenia porušenia spotrebiteľského práva spotrebiteľom pre priznanie nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia, súd konštatuje, že úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie nevyžaduje aktívne konanie spotrebiteľa len v tom smere, že sám podá žalobu proti dodávateľovi; aktívnym konaním spotrebiteľa, v danom prípade žalobkyne, je aj jeho obrana v súdnom konaní proti dodávateľom uplatneného nároku. Bližšie viď rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica vydaný pod sp. zn. 11Co/111/2018 dňa 18.10.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove vydaný pod sp. zn. 7Co/23/2017 dňa 04.08.2017, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica vydaný pod sp. zn. 11Co/177/2018 dňa 31.01.2019.

36. S odkazom na ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.6.2024 má súd zato, že jediným predpokladom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti.

37. Na základe vykonaného dokazovania tak súd konštatuje, že úspešné uplatnenie porušenia práv spotrebiteľa bolo v prejednávanej veci jednoznačne preukázané právoplatným rozsudkom Okresného súdu Michalovce č. k. 10Csp/25/2024-102 zo dňa 20.12.2024, ako aj právoplatným uznesením č. k. 25Csp/27/2024-52 zo dňa 13.3.2024. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy, ktorá žalobkyňi vznikla konaním žalovaného a je aj určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku takého konania trpieť. Súčasne je však aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby nekal v súlade so zákonom. V prejednávanej veci bola nepochybne naplnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, keďže právoplatným rozsudkom tunajšieho súdu bolo rozhodnuté, že žalovaný je povinný vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie a zároveň bola určená absolútna neplatnosť zmluvy o úvere a s tým spojené porušené práva žalobkyne ako spotrebiteľa, žalovaným.

38. K argumentácii žalovaného, že absentuje konštatovanie neprijateľnej zmluvnej podmienky v rámci výroku rozsudku vo veci samej súd uvádza, že ako predpoklad na priznanie primeraného zadosťučinenia, je postačujúce konštatovanie porušenia práv spotrebiteľa v rámci odôvodnenia rozhodnutia. Súd tiež poukazuje, pokiaľ žalovaný namieta nedôvodnosť žaloby a nesplnenie podmienok zákona pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 371/2018, kde súd uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade na mieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. S poukazom na vyššie uvedené s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde je podľa názoru súdu priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

39. Výška finančného zadosťučinenia musí byť proporcionálna k zistenému porušeniu povinnosti dodávateľa, čo právna úprava vyjadřila slovami primerané finančné zadosťučinenie. Súd má za to, že intenzita zásahu do práv spotrebiteľa (použitie neprijateľných podmienok), výška požadovanej sumy žalovaným vo výške 965,76 EUR s príslušenstvom (850,76 EUR + 115 EUR), ako aj dĺžka trvania závadného stavu sú legitímne dôvody domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia.

40. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov,

neprijateľnosti zmluvných podmienok alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

41. Súd má zato, že jediným kritériom výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť finančného zadosťučinenia a bolo preto v konaní vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia súd v tomto prípade posudzoval konkrétne skutkové okolnosti, prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Dbal pritom tiež na naplnenie jeho základných funkcií a to funkcie sankčnej a satisfakčnej.

42. Vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia, tak súd mal zato, že uplatnená výška 600 EUR je vysoká, a to predovšetkým s poukazom na okolnosti prejednávanej veci, výšku priznaného obohatenia vo výške 850,76 EUR s príslušenstvom, okolnosti vo veci sp. zn. 10Csp/25/2024 a veci sp. zn. 25Csp/24/2024 ako aj s poukazom na rozhodovacia prax v obdobných prípadoch.

43. Po zvážení všetkých okolností prípadu sa súdu javí priznanie sumy vo výške 400 EUR ako primerané a dostatočné, ktorá suma plní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda má dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočne sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň predstavuje satisfakciu pre žalobkyňu. Výška primeraného finančného zadosťučinenia je logická a spravodlivá, nakoľko vychádza z ujmy hrozacej žalobkyňi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom, pričom ide o sumu, ktorá je výrazne nižšia, než suma, ktorú by inkasoval žalovaný (965,76 EUR). Súd považoval výšku primeraného finančného zadosťučinenia 400,- Eur za adekvátnu a primeranú okolnostiam prípadu, pričom vyhodnotil sumu, o ktorú by sa žalovaný bezdôvodne obohatil (965,76 Eur s príslušenstvom), pokiaľ by žalobkyňa nebola úspešná v základných konaniach. Je zrejmé, že žalobkyňa s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci sp. zn. 10Csp/25/2024, v ktorej žalovaný spochybňoval dôvodnosť podanej žaloby, boli dlhodobo nedôvodne vystavená stavu právnej neistoty a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania, pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa vystavená bezprostredne hrozacej majetkovej ujme a tiež bola nútená chrániť svoje práva súdnou cestou, pričom súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobne náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. V prejednávanej veci súčasne možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu žalobkyňi ako spotrebiteľovi spočívajúcu v možnom bezdôvodnom obohatení a teda k strate finančných prostriedkov, keďže nakoniec súd posúdil zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako absolútne neplatný právny úkon. Súd pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol aj na stav právnej neistoty žalobkyne, ktorý trval neúmerne dlhú dobu, a to od počiatku súdneho konania v roku 2012 až do právoplatného skončenia pôvodného konania v roku 2024. Uvedené obdobie predstavuje 12 rokov. Súčasne súd prihliadol aj na rozhodovacia prax v obdobných prípadoch. V zmysle uvedeného má súd zato, že výška 400,- eur je primeraná a zodpovedá satisfakčnej, sankčnej i prevenčnej funkcii zadosťučinenia, pričom poukazuje na to, že finančné zadosťučinenie zároveň nemá byť predmetom resp. nástrojom obohatenia sa pre žalobkyňu.

44. Súd preto musí konštatovať, že došlo k naplneniu podstaty obsahu zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, žalobu považoval za dôvodnú, z ktorého dôvodu zaviazal žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 400 EUR, ktoré po zvážení všetkých okolností prípadu sa súdu javí ako dostatočné a primerané.

45. Podľa ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. Podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

47. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

48. Predmetom konania, v zmysle žalobného petitu žalobkyne, bol nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, a teda zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konanie, ako v danom prípade, kedy výška plnenia závisí od úvahy súdu. V danom prípade však nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ju totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobkyňu v konaní preto bolo nevyhnutné považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Na základe uvedeného súd priznal žalobkyni voči žalovanému v súlade s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (100 %).

49. Podľa ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v dvoch písomných vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (ust. § 362 ods. 1 a 2 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (ust. § 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (ust. § 365 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (ust. § 366 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.